

De KENNEMER *Klapper*

AANGEBODEN TER HERINNERING AAN DE REÛNIE VAN II-4 - R.I.
GEHOUDEN OP 26 NOVEMBER 1971 IN DE RIPPERDA-KAZERNE TE HAARLEM

Hoe we het allemaal zagen

En zo hebben we dan onze reünie gehad en als we zeggen dat het een succes was dan is dat een understatement want we kunnen gerust van een „knaller” spreken en we raken er niet over uitgepraat.

Uitgepraat waren we trouwens ook nog lang niet toen we op de vrijdagavond van de 26e november de manschappencantine van de Ripperdakazerne verlieten en op het voorterrein nog zo'n tiental auto's ontwaarden waarvan de verstandige eigenaren de goede raad van „Glaasje op, laat je rijden”, in praktijk hadden gebracht.

Naderhand is gebleken dat ook de wachtcommandant nog gastvrijheid heeft geboden door in het wachtlokaal, de daarvoor in aanmerking komende reünisten, de goede beproefde zwarte koffie te schenken.

En wij zijn intussen naar huis gereden en zijn in bed gestapt met de gedachte dat het na hard werken goed rusten moet zijn, maar dat was toch te lichtvaardig geconcludeerd want zodra lag ons ietwat lichte hoofd op het toch zo vertrouwde kussen of de hele kaleidoscoop van deze onvergetelijke dag trok bij herhaling ons geestesoog voorbij en de goede oude Klaas Vaak liet het na verscheidene vergeefse pogingen afweten en trok wat verongelijkt aan z'n knieën terwijl wij ons voor de honderdste maal van de één op de andere zij slingerden.

En lieve mensen, het is dan ook wat geweest, zo'n bijna 300 sobats die elkaar na 23 jaar weer konden begroeten en waarvan er dan ook nog circa 100 hun

„veel betere helft” hadden meegenomen, „om me onder het biljart vandaan te houden” zei er één.

Alleen het binnenkomen van de maten was al een schouwspel op zichzelf, nauwelijks de deur gepasseerd, stortte men zich met een krijgsgewil dat Winnetou zou doen verbleken, op de reeds verzamelde meute en onderging daar dan het bekende ritueel van wat schouderklopjes waarbij een fractuur niet ondenkbaar was en het op en neer pompen van armen op een manier die deed vrezen dat de eigenaar van dit nuttige lichaamsdeel in den vervolge gehandicapt door het leven zou moeten.

Wij hebben echter ook ontmoetingen gezien waarbij men elkander alleen maar geruime tijd de hand drukte om daarna met schorre stem uitdrukkingen te bezigen zoals „Ouwe eierendief, Rampetamper, Lange dweil, Kippenploert, Carrierverkrachter” en andere ondefinieerbare benamingen die voor publiciteit te enenmale ongeschikt zijn.

We hebben daar wat schaapachtig naar staan kijken om de eenvoudige reden dat er ook bij ons plotseling een kikker in de keel zat en wat moet je daar met zo'n koudbloedig geval.

En we hadden een half uur nodig om ervoor te krijgen dat wanneer je als lid van het reüniecomité ook maar in de buurt van de bar kwam, er onverbiddelijk een glas met geestrijk vocht in je handen werd gedrukt door de één of ander en hoewel we in het begin eerlijk hebben geprobeerd om dat glas op de gezondheid van de goede gever te ledigen, was het ons al

spoedig duidelijk dat bij een dergelijk tempo ook voor ons een plaats onder het biljart diende te worden gereserveerd en deswege hebben wij ons dan ook discreet van het buffet gedistancieerd.

En we ontdekten ook al spoedig dat wij ons de huur van de 25 watt versterker hadden kunnen besparen want zelfs bij maximale power was het niet mogelijk om boven het geroezemoes uit te komen, nog minder het te doen stoppen, hetgeen ook begrijpelijk is als je moet proberen in nog geen halve dag 23 jaar te overbruggen.

En de vrouwtjes zaten langs de kant en keken met stijgende verwondering naar al die spontaniteit waarmee de mannen elkander terugvonden, verwondering misschien ook om Jan of Gerrit die thuis nooit zoveel zeggen, maar die hier in een kring van de oude maten het hoogste woord voerden.

„Zulke grieten” anders die meisjes waar we zo hier en daar een praatje mee aanknoopten en die ons hebben toevertrouwd dat ze dit schouwspel voor geen ton hadden willen missen.

En toen zijn we aan de nasi gegaan en laat er nog één eens wat zeggen van die koks van de Ripperdakazerne, dan wordt er door de ons bekende oude stunters onmiddellijk saté van hem of haar gemaakt. En hoopjes stemming bij het makannen, niet om na te vertellen, alles en iedereen door elkaar zittend en dat tot spijt van de diëters - want we hebben kwaaltjes gekregen - die zich voelden gemanipuleerd en daarom dan toch maar de nasi schransen en dan maar kletsen, kletsen en zelfs hier en daar zingen. Ripperdapersoneel,

gehard in 25 jarige trouwe Rijksdienst heeft ons toevertrouwd dat de bijna 100 jarige kazerne al veel groepen en gezelschappen binnen haar eerbiedwaardige ruimten heeft gehad, maar dat deze ploeg de kroon spande in positieve zin.

En wij hebben superieur geglimlacht en gezegd: „Houden jullie er effe rekening mee dat dit OVW'ers zijn van het Kennemerbataljon” en we hebben daarbij getracht onze borst een beetje op te zetten hoewel dat niet goed lukte want we zijn niet meer de tanige magere sawahtrappers van toen en de buik wil wel eens in de weg zitten.

En we hebben de kazernecommandant, de Overste Marijs, op het biljart zien klimmen om als gastheer de „Ouwe jongens” toe te spreken op de bij insiders bekende vurige wijze en we hebben hem horen getuigen van zijn vertrouwen in het leger en vooral ook van zijn geloof in Jan soldaat en het was „weer zo'n peer” die overste, je weet wel van „djempol” met het bekende duimpje in de lucht.

En laten we dan ook onze bloedeigen commandanten niet vergeten, de toenmalige majoors van Kammen en Janssen, die beide zeer nadrukkelijk aanwezig waren door zich in het feestgewoel te begeven tussen armenzwaaiende, kletsende, proostende en toostende Kennemers. En inmiddels bleek dat majoor Janssen van toen de thans Generaal Majoor b.d. te zijn, maar niks geen ijzervreterigheid, wat dacht je, gewoon een fijne gezellige vent, je bent wapenbroeder of je bent het niet en zo is het toevallig ook nog eens een keer.

En nou weten we wel dat bepaalde slanke, heupwiegende, strakgebroekte, gesoigneerde en lang gekuifte jongens van de buis met alle geweld progressief willen zijn en dit dan als militairistisch gedoe bestempelen, maar het is ons goede recht om dan te vinden dat diezelfde jongens nog niet goed genoeg zijn om het bekende Indië embleempje op de revers van onze C en A'tjes te mogen oppoetsen en als ze zouden willen weten waarom, laat ze dan

de Heren Van Es, Haasbeek, Kinkel, de Rijk en Blankenaar.

eens „Voor het nieuws” naar zo'n reünie komen om enigermate bij de eigentijds betrokkenen een objectief beeld te verkrijgen van 't hoe en waarom en wellicht zou het hun duidelijk kunnen worden dat we nog immer op weg zijn om in de burgermaatschappij dat saamhorigheidsgevoel te vinden dat bij de vergeten bataljons van Indië in zo ruime mate aanwezig was.

Eén en ander vereist wel wat begrip, maar als je alles zo goed weet en zo intellectueel als men voorgeeft te zijn, behoeft dat geen probleem te scheppen.

En we zijn helemaal afgedwaald en we hadden ons voorgenomen niet meer kwaad te worden want we wilden nog vertellen van die sobats die steeds opnieuw afscheid kwamen nemen omdat er weer een goudgele pils tussenbeide was gekomen en het wonderlijke feit dat we op de vergevorderde avond dan toch nog weer tegen iemand opliepen die ons was ontschoten en die notabene een gabber van het eigen peloton bleek te zijn.

En we hebben tientallen adressen opgeschreven en we hebben steeds weer gezegd. „Nou, jij bent ook niet veel veran-

derd zeg” en we zijn steeds opnieuw begonnen met „weet je nog toen die rooie korporaal...” en dan kwam er weer een sterk verhaal.

En toen hebben die kantine mensen, die onafgebroken in het zweet huns aanschijn het dagelijks brood hadden staan verdienen, bij wijze van zachte wenk het licht gedeeltelijk gedoofd en toen zijn met veel aandrang ook de allerlaatste reünisten de verkoelende novembervnacht ingestapt.

En we hebben weer banjak dingen vergeten te vertellen waar we dit hele Kennemerblad mee zouden kunnen vullen, maar één ding staat vast, diegenen wiens adres we na veel speurwerk hebben achterhaald en die desondanks niet gekomen zijn, hadden ditmaal dan eens het allergrootste ongelijk van de wereld en tot hen zouden we meewarig willen zeggen: „Brave vrienden en medestrijders(!), jullie hebben werkelijk wat gemist”.

Tenslotte, is er wellicht iemand onder de aanwezige reünisten die ons kan zeggen waarom 23 jaar moest worden gewacht om dit feest te ontketenen?

Barth. W. Haasbeek.

VERLANGLIJSTJE VAN HET REÜNIE COMITE II-4-R.I.

1. Stuur een kaartje met daarop:
Naam, voornamen en bijnaam
Plaats, straatnaam en huisnummer en eventueel telefoonnummer.
Registratienr. (Legernummer)
Onderdeel
welk peloton van welke compagnie.
Huidige beroep en functie
Elke mutatie op bovenstaande.

2. Medewerking aan - CQ suggesties voor de volgende Reünie
- vrijdag of zaterdag
- onverschillig welke plaats
(met logies) kostenverhogend.
- zomer of najaar
- met of zonder dames.

Een van onze vrienden in Canada, verzocht ons om adressen van oud II-4-RI-ers die ook naar Canada zijn geëmigreerd.

Wie helpt ons aan adressen van II-4-RI-ers die in Canada wonen?

Namens Roel Bakker hartelijk dank!

TOESPRAAK

*gehouden op 26 november 1971,
door de oud-commandant
van II-4-RI (OVW),
generaal-majoor B. H. Jansen,
ter gelegenheid van de eerste reünie
van het Kennemer Bataljon.*

Dames en Heren,

Ruim 23 jaar geleden kwam het Kennemer Bataljon, II-4-RI, terug in Nederland. Vandaag zijn we in grote getale naar Haarlem gekomen om in een feestelijke sfeer de oude sobats te begroeten en herinneringen uit te wisselen. Velen van ons met hun echtgenoten. Allen zijn we 23 jaar ouder geworden; huisvaders, sommigen al grootvaders. Niet alle oud-Kennemers zijn kunnen komen. Ruim 100 zijn geëmigreerd. Anderen waren niet „vindbaar” of hadden een gegronde reden van verhindering gestuurd.

24 oud-Kennemers hadden echter een zeer geldig excuus, nl. onze gevallenen. De eerste dode van ons bataljon was de soldaat Vinke, gestorven in Mersing op Malakka op 18 februari 1946. Hij is daar ook begraven. Onze laatste twee doden waren de sergeant Kortekaas en de soldaat eerste klas Steenhuizen. Zij sneuvelen op dezelfde dag en op hetzelfde tijdstip; op 6 januari 1948 te Djalatiga, Zuid van Darra. Op de lijst van gevallen staan tussen Vinke en Kortekaas/Steenhuizen nog 21 andere namen; strijdmakkers, die door hun inzet er aan hebben meegewerkt, dat onze gezamenlijke opdracht kon worden uitgevoerd. En niet alleen dat. Dat wij hier vandaag, gezond en wel in een feestelijke stemming bijeen kunnen zijn, danken wij mede aan onze gevallenen.

Ik geloof daarom, dat het zeer juist is geweest van de leden van het organisatiecomité - dat ons aller dank verdient - om onze 24 gevallenen vandaag, vooral vandaag, niet te vergeten. Vanmorgen om 11 uur heeft het comité een krans doen leggen bij het „schijngraf” voor onze gevallen makker Steenhuizen op de begraafplaats Westerveld. De kranslegging geschiedde door Mevrouw Steenhuizen en werd o.m. bijgewoond door wethouder Van der Spek van Haarlem. Zijn aanwezigheid werd op hoge prijs gesteld. Wederom bleek de grote belangstelling van de gemeente Haarlem, die, evenals tijdens ons verblijf in Indië en bij en na onze demobilisatie ons tot grote en effectieve steun is geweest.

Met deze kranslegging hebben wij niet alleen Steenhuizen willen gedenken, doch alle in onze Indiëtijd gebleven makkers.

Ik nodig U uit, te hunner gedachtenis, 1 minuut stilte in acht te nemen
Dat zij mogen blijven rusten in vrede.

Thans terug naar de levenden. Na 23 jaren is het moeilijk zich nog vele details te herinneren. Ik geloof ook niet, dat U dat van mij verwacht. Uiteindelijk bent U allen veel langer lid van de Kennemers geweest dan ik en U weet van de geschiedenis van het bataljon waarschijnlijk ook veel meer af. Een ding is zeker, er was geen enkel OVW-bataljon gelijk; wel gelijkvormig maar niet gelijk. Ze hadden gemeen, dat ze vrijwel alle voortkwamen uit het verzet en de BS. De landstreek waaruit een bataljon afkomstig was en de aard van de bewoners van die landstreek, speelden een belangrijke rol. Welnu, de bevolking van de goede stad Haarlem en omgeving staat er voor bekend, dat zij het best de Nederlandse taal beheerst en spreekt. Dat drukte ook een stempel op de Kennemers. Er was natuurlijk ook wel

REÜNIE

*De jaren zijn onmerkbaar van me afgegleden
Toen ik de ouwe sobats heb ontmoet
We toefden weer, 't is waar, in een gekleurd verleden
Maar wisten desondanks 't blijft immer goed*

*Ik heb met hen in vele vele tropennachten
De eindeloze uren van een wacht getart
Ik sprak tot hen mijn heimlikste gedachten
Hun vriendschap was het klankbord voor mijn hart*

*Ik heb met hen gevloekt op hitte en op regen
't Gevaar geschuwd in 't altijd groen gewas
Hoe stond dat pokkenland mij toch vaak tegen
En 'k wist eerst later pas dat dit nu liefde was*

*'k Heb met hen de ongeweten dagen uitgezweten
Op buitenposten, loodzwaar van de eenzaamheid
En ik heb met hen m'n zenuwen opgevreten
Op hen zo vaak verhaald m'n woede en m'n nijd*

*En wil om hen geen krokodillentranen huilen
Je krijgt de sawahblubber niet meer uit hun bloed
Wat weten toen nog ongeboren melkmuilen
Hoe die soldaat beslissen moest in kwaad en goed*

*Ik heb vandaag weer even iets teruggevonden
Van dat waarvoor geen zinnig woord bestaat
We zijn met duizend draden aan elkaar gebonden
Zijn tot ontbinden van die knoop niet meer in staat*

*De jaren zijn onmerkbaar van me afgegleden
Toen ik die ouwe sobats heb ontmoet
'k Heb nooit de leer van het geweld beleden
Maar nimmer was 't soldaat zijn mij zo goed.*

Haarlem, 19 december 1971.

Barth. W. Haasbeek.

enige, soms ietwat luidruchtige, Amsterdamse invloed. En dat brengt mij er toe te verklaren, dat II-4-RI een progressief bataljon was. In onze Indische tijd werd het woord „progressief” overigens nog niet zoveel gebruikt, om niet te zeggen misbruikt.

Spreekt de VVDM vandaag de dag veelvuldig over eisen tot meer inspraak - ook al zo'n progressief woord - II-4-RI deed dat al in september 1947 bij mijn eerste kennismaking met het bataljon. Dat was 's morgens om half acht. Ik was bij de „boom” gedebarreerd van een LCT - de laatste 10 meter moest ik wel door het water waden - en werd opgevangen door de kapitein Coté.

Na een enkele beschieting arriveerden wij bij de goedang van onze verplegings-officier, wijlen de luitenant van der Wegen. Op die deur stond een levensgroot opschrift, dat luidde: „STEMT KOEKEBAKKER”. Ik weet echt niet meer waarom men werd uitgenodigd om op Piet te

stemmen; ook de kapitein Coté liet zich hierover maar vagelijk uit. Het was toch zeker wel een vorm van een eis tot inspraak. Voor zover mij bekend is er geen stemming gehouden; het kan me echter ook zijn ontgaan. Mogelijk was de stemming bedoeld om een goede leider te vinden voor het bataljonsselftal. Daarvoor was Koekebakker in ieder geval de juiste man. Dat kunt U nu nog navragen bij de voorzitter van Blauw-Wit. (Hier interrumpeerde Piet: „deze progressieve opvatting was toen al een puur-Amsterdamse gelegenheid” - waarvan acte).

Er waren natuurlijk wel eens verschillen van mening in het bataljon als het er om ging hoe de ons opgedragen taak moest worden uitgevoerd. Voornaamste doel van die taak was steeds: handhaaf de orde en de rust in het toegewezen gebied en houdt vooral de wegen vrij en veilig. Omtrent de wijze van uitvoering van die taak heersten er wel eens meningsverschillen tussen hen die geloofden in een min of meer harde hand en hen die meer „ethisch” waren ingesteld. Geen verschil van mening bestond er uiteraard over het feit, dat de taak moest worden uitgevoerd.

Welke oplossing men ook kiest, iedere commandant, van laag tot hoog, moest en moet ook nu, twee dingen goed in de gaten houden, twee dingen waarmee hij opstaat en naar bed gaat en die onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden, nl:

- hoe voer ik mijn opdracht uit, en
- hoe doe ik dat, met een minimaal verlies aan eigen zijde.

Daar gaat het om. Geen enkele commandant is verantwoord als hij - zo hij nog leeft - bij zijn hogere commandant komt en zegt: „We hebben ons best gedaan; het is ook gelukt de opdracht uit te voeren, maar ik ben wel al mijn mensen kwijt”. Zo’n commandant heeft gefaald en hij zal ongetwijfeld ter verantwoording worden geroepen.

Ik heb dit onderwerp even aangehaald omdat er, alweer een tijdje geleden, nogal tegen ons is aangeschoten, met name door de TV, althans door een van de kennelijk onsterfelijke zuilen.

Ik laat even buiten beschouwing, dat hiermede ook politieke doeleinden werden nagestreefd. Ik weet niet hoe Uw reacties zijn geweest, maar ik heb me hieraan nogal stevig geërgerd. Ik heb me met name geërgerd aan het feit, dat daar in alle rust en veiligheid van een TV-studio, zonder spanningen en zonder levensgevaar, ruim 20 jaren na de gebeurtenissen waarover het ging, een oordeel werd uitgesproken, althans werd gesuggereerd

alsof wij, als een stelletje amokmakende SS-ers tekeer zouden zijn gegaan.

De man die de zaak meende te moeten aanbinden, was uiteraard nooit in Indië geweest, laat staan, dat hij de omstandigheden waaronder wij daar moesten werken en leven - in leven moesten proberen te blijven - aan lichaam en geest had kunnen voelen. Het is trouwens wel opvallend in Nederland, dat, om een goed en gedegen oordeel te kunnen vellen over toestanden in enig buitenland, je daar bepaaldelijk niet moet zijn geweest.

Genoeg hierover; ik meende echter wel dat ik hier niet omheen moest gaan.

Laat ons liever naar de toekomst kijken. Wat verwachten we ervan? Moeten we de zg. Club van Rome geloven en is het eind van de mensheid over 35 jaar in zicht?

Onze dank gaat naar...

Buiten bataljonsverband zijn er een aantal mensen aan wie wij veel dank verschuldigd zijn, omdat, mede door hen, onze reünie zo’n doorslaand succes is geworden. En al is het niet altijd mogelijk hen uit de anonimiteit te lichten, zo willen wij toch trachten hen even voor het voetlicht van de Kennemer Klapper te plaatsen, om ons imaginaire applaus in ontvangst te nemen.

Om te beginnen de redactie van de rubriek „wat anderen er van denken” van het dagblad „De Telegraaf” voor het tweemaal plaatsen van onze oproep.

De redacties van vele streek- en wijkbladen in Noord-Holland, die eveneens belangloos, deze oproep hebben overgenomen. De ambtenaren van de Centrale Personeelsdocumentatie en de archiefdienst, beide van het Ministerie van Defensie, waarbij laatstgenoemde, schrijver dezes een gehele dag gastvrij hebben ontvangen en hem behulpzaam zijn geweest om van een aantal wapenbroeders, die helemaal niet te vinden waren, een bepaald domicilie op te duiken van waaruit verdere informatie konden gaan geschieden.

Het Kazernecommando van de Ripperdakazerne, met de als coördinator fungerende kapitein van Rossem, de beide onderofficieren van kazernering, de militaire en burgerkoks alsmede het Cadipersoneel, de Welzijnszorgfunctionaris en vooral niet te vergeten, de voedingsofficier, de Aooa v.d. Wijden, die ons met raad en daad terzijde heeft gestaan, ook na de reünie met de afwikkeling, en dan nog de vele soldaten die zijn betrokken geweest zowel bij de voorbereidingen als bij de maaltijd.

Ik noem de milieuvervuiling, de bevolkingsexplosies en het opraken van de noodzakelijke grondstoffen. Ik ben een optimist en ik geloof het allemaal niet zo. Ik geloof, dat een dokter die de kwalen herkent en derhalve een goede diagnose moet weten te stellen, ook in staat is de juiste geneeswijze voor te schrijven en de patiënt weet te leiden langs het pad van herstel. Het is uiteraard wel een iets ingewikkelder procedure dan ik in mijn simpele voorbeeld heb gegeven. In ieder geval zijn de problemen oplosbaar. We behoeven de hoop niet te verliezen. Onlangs hoorde ik voor de radio een liedje. Het thema hiervan luidde: „Vertrouw op morgen, vertrouw de mens”. Laten we het daarop houden!

Ik dank U voor Uw aandacht.

Ja, en dan natuurlijk ons drukwerk, dat op z’n uitstekende wijze werd verzorgd door de firma „Damman” te Amsterdam. Cor Stoop en de drukker en zetter van de lay-out hebben daar hun beste krachten aan gegeven op een manier die het reüniecomité naar buiten een zakelijk en volwassen gezicht heeft gegeven en mocht U nu denken dat dit wel aardig wat gekost moet hebben, dan willen wij nu even de Heer G. J. M. Verheij in de schijnwerper zetten.

De Heer Verheij is de directeur van genoemde drukkerij en wilde voor het voor ons verrichte werk geen betaling hebben en daar word je dan wel even stil van. Kan men enerzijds de goede verstandhouding tussen Cor Stoop en zijn werkgever hieruit distilleren, anderzijds zijn wij na onze Indiëtijd niet zo verwend geworden met mensen die de leuze „Wij leven mee met de jongens overzee” in praktijk brachten.

Daarom dat wij op de geste van de Hr. Verheij even wat uitvoeriger zijn ingegaan en al hebben wij als comité daar uiteraard een kleine attentie tegenover gesteld, het was toch in gene dele ook maar vergelijkbaar met de door hem en de zijnen belangloos gegeven medewerking. „Damman people, we staan diep in de schuld bij jullie” !!

Wij hebben getracht met dit artikeltje iederéén recht te doen voor wat betreft de hulp die zij ons hebben geboden en mochten er toch nog mensen vergeten zijn wilt ons dat dan vergeven.

Mogen wij besluiten met nogmaals aan allen onze bijzondere dank te betuigen, vervat in een goed rrrrollend „Trrrrima kassih”.

B. Haasbeek

KRANSLEGGING KENNEMER BATALJON

De begraafplaats Driehuis-Westerveld 26 november, gehuld in een mistige sfeer, met druppels aan herfstbladeren. Een kleine stoet daartussen, leden van het Kennemer Bataljon dat in Nederlands-Indië vocht en nu elkaar weer trof op een reünie. Ze begonnen hun hernieuwde kennismaking met een kort verwijlen bij het verleden in een stille herdenking bij het In Memoriam van de in Indonesië gesneuvelde en begraven A Steenhuizen - een symbolisch eerbetoon aan de 28 leden van het bataljon die het leven lieten in de Oost. De moeder van de gesneuvelde, legde een krans op het gedenkteken, geassisteerd door de dochter van de gesneuvelde kapitein M. Dieperink. Later werd de reünie in de Ripperdakazerne in een wat opgewekter sfeer verder gevierd.

Ze waren er weer

Mensen nog aan toe, wat een belevenis. Ze waren er weer, eerst wat schuchterzoekend, naar de ingang van de Ripperda. Maar eenmaal door de wacht, toen waren ze er helemaal. Ze keken naar elkaar of ze vrienden of vijanden zouden zijn. En toen, achter de vermomming van snor of baard ineens die herkenning. Vielen elkaar om de hals of rukten elkaars armen uit het lid.

Uw schrijver zag dit vanuit een rustig hoekje allemaal gebeuren, en soms zelfs zag hij niets, door een vochtige waas dat voor zijn ogen kwam. Ze kwamen compleet met dure of minder dure sleeën in gezelschap van hun charmante dames, als ze 25 roepia hadden betaald.

Schrijver zag ze wel eens anders binnenkomen. Drijfnat van het transpireren, of als ze dat niet meer deden, dan meestal alleen de broekspijpen van het doorwaden van beekjes, of een miskleun van een sa'wadijkje.

In de cantine aangekomen herhaalde zich deze uitbundige ceremonie.

Ze waren er weer helemaal.

Keken ontzet bij de vraag, of ze naam, adres, beroep even wilden opschrijven, speelden met de gedachte dat ze weer een kortverband aan het tekenen waren. Maar ze deden het, en zelfs zo grondig, dat er een kans zag het bestelformulier van de bakker in te vullen welke bestemd was voor het personeel van de Ripperdakazerne. Toen waren ze er weer helemaal. Ze waren in de eetzaal bij de rijsttafel, bij

het lappen voor de bediening, en zeer sterk waren ze er toen er een beroep op hun werd gedaan voor ons aller aalmoezenier Pater Vastbinder.

Ook waren ze er ouderwets aan het einde van dit grootse feest, en in het wachtlokaal, waar de wacht wanhopige pogingen deed, om met zwarte koffie weer mensen van ze te maken.

Dat ze er spoedig weer zullen zijn, hoopt
H. Post

Gevonden

1 paar bruine dameshandschoenen.
Terug te halen bij:
B. Haasbeek,
v. Zeggelenplein 20,
Haarlem.

WIST U

„De palmbomen van Mersing fluisteren”, was een rubriek in de Kennemer Klapper tijdens ons verblijf op Malakka. Maar wist u dat er nu nog gefluisterd wordt

... dat wij zeer grote plannen hebben, o.a. voor de volgende reünie in 1973, daar het dan 25 jaar geleden is dat wij in Holland terugkeerden

... dat wij nog verschillende activiteiten willen ontplooiën, waarover U door ons regelmatig op de hoogte zal worden gehouden.

... dat wij daar de nodige centjes voor moeten hebben; mocht U een bijdrage willen geven, wij die gaarne willen ontvangen.

... dat scheerkwasten in de kazerne goed en goedkoop zijn; vooral per 3 stuks, vraag Hr. v. Lingen.

... dat Poetih een boek veroverd heeft van I-15-R.I. „de blijvertjes”.

... dat Jan en Sonja Dieperink een treinreis van 12½ uur uit Denemarken maakten, om bij de reünie aanwezig te kunnen zijn.

... dat Wil Brommelkamp even uit Frankfurt over kwam vliegen tussen zijn zaken doen, door.

... dat wij nog veel adressen van oud Kennemers missen, als u er nog weet stuur ons bericht.

... dat de toenmalige chauffeur Dick Peper, naar men ons vertelde Burgemeester van een plaatsje in Canada is?

... dat indien de comité-leden alle aangeboden consumpties op de reünie hadden verorberd, zij stom-dronken waren geweest en per ambulance naar huis hadden moeten worden gebracht!

... dat de vrouwen op de reünie verstoeld hebben gestaan van het „Kletsen” van hun mannen: Zij konden het zelfs beter dan zichzelf.

... dat zij in 1973 beslist weer komen; en U toch ook!

... dat oud-O.V.W.'ers momenteel met open armen in Indonesië als tourist worden ontvangen.

... dat er lui waren, die het reünie-comité op de schouders wilden nemen.

... dat er enige Kennemers op hun verjaardag naar de Reünie zijn getogen. Hun verjaardag had niet beter gevierd kunnen worden.

... dat men voor deze Reünie zelfs uit het buitenland is komen vliegen!

... dat er Kennemers zijn geweest die tegen het einde van de avond meer dan tien keer afscheid van elkaar hebben genomen!!

... dat de collecte voor onze aalmoezenier f 500,- heeft opgebracht!

... dat het adres van Pater L. Vastbinder, Cx.P.4 . 13.840 MOGI GUACU S.P. BRASIL, is en dat hij het leuk vindt post van de „ouwe jongens” te ontvangen.

... dat het comité adressen mist van hen die niet op de Reünie waren. Wellicht zijn ze U wel bekend, laat ze ons dan weten!

... dat, in verband met een volgende reünie, het comité gaarne de namen en adressen ontvangt van Kennemers, woonachtig in de omgeving van Haarlem, die als hobby 1. toneelspelen, 2. zingen, 3. muziek maken, 4. tekst-schrijven.

... dat bij het comité foto's te bestellen zijn van de kranslegging.

... dat het comité op zoek is naar zo goedkoop mogelijke reizen voor Kennemers naar Indonesië.

... dat indien U adressen van andere Kennemers wilt weten, het comité deze, voor zover dit mogelijk is, wil verstrekken. Wilt U dan wel een antwoordpostzegel bij sluiten?

ADRESSEN VAN HET REÜNIE COMITÉ

A. Burghout
Schr. v/d. Kolkweg 12
Santpoort

H. Butôt
Meeuwenstraat 26
Haarlem
Tel. 020 - 249124

G. Damsteek
Transvaalstraat 1
Haarlem
Tel. 023 - 257430

D. Fleury
Stationsweg 21
Nieuwersluis
Tel. 02943 - 3648

B. Haasbeek
v. Zeggelenplein 20
Haarlem
Tel. 023 - 258151

P. Heems
Pr. Pelstraat 37
Haarlem
Tel. 023 - 330992

J. Henneke
Bataviastraat 33
Haarlem

H. Post
Velserduinweg 221
IJmuiden
Tel. 02550 - 14424

C. Stoop
Muiderslotweg 143
Haarlem
Tel. 023 - 374593

P. Zandstra
Kamperstraat 31 rood
Haarlem

Geëmigreerd of naar het buitenland

R. Th. Bakker, van Haarlem naar Canada
J. Boerboom, van Eygelshoven naar België
J. Brinkman, van Zaandam naar Amerika
P. v. d. Boon, van Haarlem naar Zuid-Afrika
J. F. ten Broek, van Aalsmeer naar Canada
W. Copper, van Dordrecht naar Australië
H. C. v. Dorssen, van Utrecht naar Oost-Afrika
C. v. Dijk, van Haarlem naar Australië
S. J. Dijkstra, van Andijk naar Canada
C. Elderbroek, van Hillegom naar Nw.-Zeeland
J. Glorie, van Limmen naar Australië
W. J. de Goede, van Haarlem naar Australië
R. J. de Graaff, van Haarlem naar Nw.-Zeeland
M. N. Gutter, van Andijk naar Canada
J. J. M. Hartog, van Haarlem naar Australië
J. J. Hollenkamp, van Haarlem naar Malakka
N. Jager, van Wieringen naar Canada
J. F. de Jong, van Haarlem naar Amerika
A. J. Kol, van Haarlem naar Australië
C. Kollewijn, van Haarlem naar Australië
A. Kranenburg, van Hrlmr-Liede naar Nw.-Zeeland
A. H. Landsbergen, van Haarlem naar Australië
J. A. G. M. Leenderts, van Haarlem naar Australië
D. Lennings, van Haarlem naar Australië
H. Makkelie, van Haarlem naar Zuid-Afrika
K. J. Metz, van Enkhuizen naar Zuid-Afrika
C. Middelbeek, van Heiloo naar Nw.-Zeeland
G. E. Moen, van Haarlem naar Australië
A. Noorderhaven, van Heemstede naar Zuid-Amerika
H. H. Otten, van Haarlem naar Canada
H. H. Peeters, van Alkmaar naar Zuid-Afrika
M. E. Plantinga, van Heemstede naar Australië
J. Romijn, van Gouda naar Amerika
M. A. C. Schuurbijs, van Vlaardingen naar Australië
H. C. Segers, van Purmerend naar Australië
J. A. Sistermans, van Hillegom naar Canada
P. J. Snoek, van 's-Gravenhage naar Australië
G. C. Steenbergen, van Haarlem naar Zuid-Afrika
C. Tromp, van Midden-Beemster naar Zuid-Afrika
F. J. Vastbinder, van Nijmegen naar Zuid-Amerika (Brazilië)
J. C. Vermeer, van Den Helder naar Australië
B. Versluis, van Haarlem naar Australië
Verspoor, Canada
A. J. de Vos, van Bloemendaal naar Canada
L. H. A. van Vuuren, van Leiden naar Nw.-Zeeland
P. J. v. d. Werf, van Noordwijkerhout naar Canada
J. Wesselink, van Haarlem naar Amerika
V. v. d. Willigen, van Overveen naar Amerika
H. J. W. Becker, van Schiedam naar Nw.-Zeeland
J. Dieperink, van Bloemendaal naar Denemarken
J. Groot, van Hoorn naar België
P. Heiboom, naar België
R. J. A. Vermeent, van Maarssen naar Canada
J. Schotanus, van Schellingwoude naar Canada
L. Moerland, van Haarlem naar Australië
C. M. Kroon, van Lisse naar USA
D. F. Knibbe, van Hoofddorp naar USA
R. H. A. Arends, van Haarlem naar Nw.-Zeeland
A. J. Bijen, van Arnhem naar Australië
J. W. Bijneveldt, van Amsterdam naar Nw.-Zeeland
C. Noorda, van Amsterdam naar Australië
J. Helder, van Amsterdam naar Australië
F. A. v. Meekeren, van Heemstede naar Zwitserland

Overleden

C. Breedijk, Moerkapelle
K. Bruin, Nibbixwoud
E. F. Dijkstra, Heemstede
H. Duivesteijn, Bloemendaal
C. J. Duijvens, 's-Gravenhage
A. van Huijssteden, Beverwijk
A. van Meel, Haarlem
P. H. v. d. Meer, 's-Gravenhage
J. G. v. d. Pieterman, Haarlem
T. Tillemans, Hoek van Holland
A. G. v. d. Wegen, Tilburg
W. Th. v. d. Windt, Noordwijk aan Zee
A. J. de Later, Oegstgeest
J. Visser, Den Oever
J. Metselaar, Limmen

Als men iets organiseert, op welk gebied dan ook, en het wordt een succes, dan mag men met reden trots zijn.

Een reünie als de onze, die van het begin tot het eind vlekkeloos is verlopen zonder een enkele wanklank, incident, of wat dan ook, geeft ons buiten die trots een reden tot dankbaarheid aan al diegenen die daartoe zoveel hebben bijgedragen door hun hulp en inzet, en dat dan vaak zonder enige verbondenheid met ons bataljon te hebben.

Er is aan het comité veel lof toegezwaaid en het zou onzin zijn om niet te zeggen dat we daardoor bijzonder zijn gestreeld, maar het is wel zo dat wij nuchter genoeg zijn om te weten, dat zij die in de schijnwerper staan, altijd het meeste succes oogsten.

We zullen met dit artikel de zaak even netjes op een rijtje trachten te zetten, in deftige woorden zegt men „chronologische volgorde”, of zoals Wim Sonneveld in de rol van de bekende pater laat horen ... „En zo is het gekomen”.

De man die de zaak aan het rollen heeft gebracht, de initiatiefnemer, is Piet Zandstra geweest.

Schrijver dezes moet eerlijk bekennen dat hij het in het begin allemaal niet zo zag zitten, want hoewel geen insider op het gebied van organisatie, was er voldoende administratief inzicht aanwezig om enigszins te bevroeden wat een massa werk aan één en ander vast zou zitten.

Piet echter, was niet zo gemakkelijk te overtuigen en bleef de vinnige startmotor, die de grote motor aan het draaien moest krijgen. Er dient hierbij te worden opgemerkt, dat we in eerste instantie aan een bijeenkomst hebben gedacht van zo'n vijftig man en dan nog liefst uit de naaste omgeving en indien we toen geweten hadden dat het er 400 zouden worden,

Iets over het werk van het reüniecomité

dan was de schrik ons zeker om het hart geslagen.

Het heeft geen zin om uitvoerig te vertellen hoe de comitéleden elkander hebben gevonden, maar toen de ploeg eenmaal geformeerd was bleek, dat geen van hen met dergelijke organisatorische bijltjes had gehakt, doch daar moet onmiddellijk aan worden toegevoegd dat het enthousiasme waarmee aan de taak begonnen werd, te verkiezen is boven know how.

Voor de mensen die onze convocatie indertijd niet hebben ontvangen zijn hier ter opfrissing nog even de namen van de comitéleden: Arie Burghout, Harry Butôt, Gerrit Damsteek, Dick Fleury, Barth Haasbeek, Jan Henneke, Piet Heems, Hans Post, Cor Stoop en Last but not least, Piet Zandstra.

Primair stond in het begin het verkrijgen van adressen en daartoe werd een oproep geplaatst in de Telegraaf.

Door een verkeerd kopje ontstond nogal verwarring en de Telegraaf was toen zo vriendelijk om de oproep nogmaals te plaatsen.

Om eerlijk te zijn was het succes niet overweldigend, maar het was in ieder geval een begin van waaruit gewerkt kon worden.

Zoden aan de dijk zette bijvoorbeeld wel een brief van de Hr. van Lingen, beter bekend bij ouwe stunters als „De deze”, die voor de adressen van alle officieren naar de Hr. Rodenberg verwees en welke wij dan ook prompt zo goed als allemaal ontvingen. Aan al die tot dan toe bekende adressen werd een door ons vervaardigd stencil gestuurd waarin we onze plannen uiteenzetten en waarin wij om suggesties vroegen en vooral ook weer zoveel mogelijk nieuwe adressen.

Suggesties werden er niet zoveel gedaan en vele opgegeven adressen bleken niet altijd juist te zijn, maar toen toverde Harry Butôt een afschrift te voorschijn van de inschepingslijst van de „Indrapoera”, opgemaakt bij het vertrek uit Indonesië, en hadden we eindelijk iets concreets in handen. Op die lijst namelijk stonden niet alleen namen, maar ook registratienummers plus het adres waar de betrokkenen op dat moment domicilie hadden. We konden nu brieven gaan verzenden met naam en geboortedatum naar diverse bevolkingsregisters van de gemeenten en de aldus verkregen adressen waren dan niet meer aan twijfel onderhevig.

We hebben daarop in totaal 65 gemeenten aangeschreven en met talloze kleinere gemeenten gebeld en hebben ons kwaad gemaakt op Kennemers die kans zagen om soms zes, zeven maal van gemeente te veranderen.

Zo zijn we er in geslaagd om ongeveer 75% van het bataljon te achterhalen en mensen die met dat bijltje bakken hebben ons verzekerd dat dit percentage zeer hoog te noemen is. Het moet wel gezegd worden dat de verschillende comitéleden ook niet stil zaten en er de hand niet voor omdraiden om in de weekenden de Noord in te gaan om dubieuze adressen alsnog te verifiëren. Dat heeft menig litertje benzine gekost al mogen wij Mevr. Damsteek op het fietsie ook niet uitvlaken als er adressen in de omgeving van Haarlem moesten worden gevonden.

Dat geeft mij dan tevens de gelegenheid om de dames Zandstra, Damsteek, Post, Henneke en Burghout in het zonnetje te zetten en hun gastvrijheid bij onze vergaderingen te memoreren, vooral het echtpaar Zandstra dat tevens als correspondentieadres fungeerde, moet wel ontelbare consumpties hebben verstrekt aan alle belangstellenden die op dit adres afkwamen.

Daar ook de vergaderingen nog wel eens uitliepen tot diep in de nacht, verschrikkelijk gezellig soms, laat ik er dat meteen bij zeggen, en de inwendige mens voortdurend werd gefourageerd, moet een bres in het huishoudboekje van de dames toch wel worden ingecalculeerd, wat met de opmerking „Het is voor de goede zaak” wel wat gemakkelijk is afgedaan.

Terzijde moet ook nog worden opgemerkt dat er natuurlijk geen werkkapitaal was en men kwam tot een overeenkomst waarbij de comitéleden voorlopig alle kosten die zij maakten uit eigen zak zouden betalen, wat bijvoorbeeld voor Piet Zandstra, die alle correspondentie verzond, enige honderden guldens alleen al voor postzegels betekende met daarbij de factor dat bij mislukken van het project alle gemaakte kosten door het comité gezamenlijk zouden worden gedekt.

Inmiddels had Cor Stoop zich ontfemd over het drukwerk en het succes van de reünie kan men gerust voor een zeer groot deel toeschrijven aan dit uitermate goed verzorgde onderdeel, het reüniecomité kreeg hierdoor naar buiten, naar wat men noemt, een volwassen gezicht.

En toen begon de zaak langzaam maar zeker te draaien en daarmee kwamen er ook steeds meer facetten die om een oplossing vroegen.

Het stond het comité vanaf het begin aan voor ogen dat de Ripperdakazerne te Haarlem de meest geëigende plaats zou zijn om de reünie te houden en bij informatie aldaar werd al direct de volle medewerking toegezegd door de kazernecommandant, de Lnt.-Kolonel, C. A. J. Marijs. Uiteraard is het laatste woord in een dergelijk geval aan de Minister van Defensie en een daartoe bestemd request werd door ons opgemaakt en verzonden. Door vakanties echter kwam de datum wat krap te liggen en aangezien verschillende autoriteiten hun aanbeveling dienen te geven, zoals bijv. de Garnizoenscommandant Amsterdam, zowel als de Territoriaal bevelhebber West, kwamen we in tijdnood omdat we op een gunstige beschikking moesten wachten en de datum door ons i.v.m. de minder aantrekkelijke feestmaand december, was gepland op 26 november. Inmiddels is dit gelukkig allemaal op z'n pootjes terechtgekomen, ook wat de voorbereidingen betreft, want de met één en ander belaste mensen in de Ripperdakazerne hadden niet stil gezeten, zodat eigenlijk de voorbereidingen al waren afgesloten toen de toestemming van de Minister binnen kwam. Gezien dit laatste willen wij bij deze nog eens even diep ons petje afnemen voor al het burger- en militair personeel in de Ripperdakazerne, dat er voor heeft gezorgd, dat alles en alles voor de reünisten gereed stond.

Ook wilden wij natuurlijk de gevallen kameraden op gepaste wijze herdenken en dankzij een initiatief van Hans Post werden relaties benaderd van onze vriend Akkie Steenhuizen voor wien een in memoriam destijds was ingericht op de begraafplaats Driehuis-Westerveld en hetwelk ons bijzonder aansprak voor een intieme plechtigheid. Het is dan ook gebeurd zoals wij ons gewenst hadden, een sfeervol herdenken, in aanwezigheid o.a. van Mevr. Steenhuizen en haar dochter, Mevr. Dieperink en haar dochter alsmede een zuster en onze wapenbroeder Jan Dieperink die speciaal hiervoor was overgekomen uit Denemarken met zijn echtgenote. Ook de gemeente Haarlem liet zich vertegenwoordigen door wethouder Van der Spek, terwijl tevens onze commandant de thans Generaal-Majoor b.d. Jansen aanwezig was en het vrijwel volledige reüniecomité. Het is voor ons een buitengewone genoegdoening geweest dat een ontroerde Mevr.

Steenhuizen ons dankzegde voor alle bemoeienissen en de kranslegging verrichtte tezamen met de dochter van de gesneuvelde kapitein Dieperink en bedoeld als een symbolisch eerbetoon aan al onze gevallen makkers.

Na afloop van de plechtigheid werd de koffietafel gebruikt bij Arie Burghout thuis en die comitéleden die bemoeienissen hadden gehad met de organisatie van deze herdenking hebben uitstekend werk geleverd.

De lezer zal inmiddels hebben bemerkt dat ieder comitélid een taak op zich nam zoals het uitkwam en we kunnen deze manier van werken van harte aanbevelen want alles schikte zich vanzelf.

Het zou werkelijk geen zin hebben om het ene comitélid meer te prijzen als een ander, want er is gewerkt in een sfeer van harmonie en enthousiasme die elke gevestigde vereniging ons zou benijden.

Ook was het werk helaas een enkele maal vergeefs en kwam de teleurstelling om de hoek kijken en dat was in het bijzonder het geval met een zieke vriend woonachtig in Den Haag.

Betrokkene was reeds jaren invalide, maar wilde graag bij de reünie aanwezig zijn en het comité heeft zich bij verschillende instanties van het Rode Kruis beijverd om ziekenvervoer naar Haarlem te regelen. Toen één en ander niet zo gemakkelijk realiseerbaar bleek, hebben we toch maar weer bij het leger aangeklopt i.c. de IGDKL, en ziet de zaak was binnen een kwartier voor elkaar, betrokkene zou met een ziekenwagen worden opgehaald en ook weer naar huis gebracht, mits toestemming van behandelende geneesheren werd verkregen. Toen we dus wederom contact met onze zieke vriend zochten om hem te vertellen dat alles oké was, bleek hij enkele dagen daarvoor overleden te zijn. En daar sta je dan, volkomen machteloos en diep geschokt omdat we deze vriend er nu juist zo verschrikkelijk graag bij hadden gehad.

Evenwel moet er dan toch weer even op gewezen worden, dat de Geneeskundige dienst van de Landmacht paraat is als het er om gaat om zonder veel woorden tot daden te komen, voor ons het zoveelste positieve ondervinden daar waar de KL ingeschakeld wordt!!

Intussen kon het comité aan de laatste fase van de voorbereidingen gaan werken om met finesses tot afronding te komen. Dit betrof o.a. representatie voor allerlei aan ons kosteloos geleverde diensten, het openen van een bankrekening voor komende stortingen, het halen en brengen van verschillende mensen die bij de her-

denkingsplechtigheid waren betrokken, het uitdokteren van een waterdicht systeem om financiën op de meest efficiënte wijze te gebruiken en ook daarom was het comité éénstemmig van oordeel, dat op welke tijd een reünist ook zou komen - en dit gold vooral voor na de maaltijd - hij in ieder geval aan de algemene kosten een bepaald bedrag zou moeten bijdragen. Dan het verdelen van de taken op de dag van de reünie zelf en tientallen andere dingetjes die de aandacht nodig hadden. Dan mogen wij vooral ook onze vriend J.P. Bos uit Bergeschenhoek niet vergeten, die zo attent was om ons een lijst met adressen toe te zenden van de z.g. blijvertjes, welke bij ons vertrek uit Indië bij een nieuw te vormen bataljon werden ondergebracht, maar die behoord hadden tot II-4 RI.

Bovendien willen wij diezelfde vriend Bos ook nog bedanken voor het fraaie boekwerk, dat hij meende ons te moeten schenken en dat de geschiedenis van diezelfde blijvertjes bevat nadat ze opnieuw waren geformeerd en een belangrijk aandeel hadden in de verovering van Djokjakarta.

Moge ik tot slot al mijn medecomitéleden dankzeggen voor de geweldige samenwerking, de vriendschap en de vaak zo gezellige vergaderingen. Arie Burghout voor de altijd zo voortreffelijk door hem bereide hartige hap, Jan Henneke voor zijn bereid zijn om iedere boodschap op te knappen, Hans Post voor het bijzonder onderhoudend vertellen van weer een avontuur uit Indië hetwelk we nog niet gehoord hadden, Dick Fleury voor het altijd weer komen rijden uit Nieuwersluis en het resoluut doorhakken van bepaalde knopen, Piet Heems voor zijn onverschillige manier van doen, maar die je wel letterlijk overal op af kon sturen en wiens laatste stunt een bezoek aan de Indonesische ambassade is geweest om een eventuele chartervlucht naar Java te organiseren, Gerrit Damsteek voor zijn 100% inzet terwijl hij toch praktisch iedere dag van de week bezet is door een bijzonder actief verenigingsleven, Harry Butôt voor het zeggen van zeer zinnige dingen, voor zijn enthousiasme en zijn alweer boordvol plannen zitten voor de volgende reünie, Cor Stoop voor zijn telefonische contact iedere dag met mij betreffende de laatste nieuwtjes en zijn geweldig drukwerk (wat hadden wij zonder Cor moeten beginnen), en dan weer als allerlaatste Piet Zandstra (en zijn vrouw) voor de vele, vele afgelegde kilometers op zoek naar allerlei mensen, zijn bijzonder actieve factuurschap, voor het besteden van zijn

vrije avonden aan allerlei zaken de reünie betreffende, en voor zijn levende voorbeeld van het goede Hollandse spreekwoord „De aanhouder wint”.

Samengevat een samenwerking waarvan je alleen maar kan dromen, maar waarvan ik gerust durf te zeggen dat het in dit geval werd gerealiseerd.

En toen zijn van heinde en ver de sobats gekomen en hebben van het advies in de convocatie, om de reüniedag tot een onvergetelijke te maken, hun devies gemaakt en daar mogen wij als comitésleden van onze kant dan weer bijzonder erkentelijk voor zijn en nog eens benadrukken „Old soldiers never die” !!! B. Haasbeek.

2e Kerstdag 1971

Terugblik

op de reünie van II-4-R.I.

Het is voorbij, 26 november, de dag waar we ruim een half jaar naar toe hebben geleefd en gewerkt; de initiatiefnemer, Piet Zandstra, wist alras een aantal knapen bijeen te brengen, welke met zekere schroom doch met enorm enthousiasme aan een taak begonnen waarvan de totaliteit der werkzaamheden niet was te overzien.

Na de eerste publicaties werd de kernploeg met nog enkelen uitgebreid en werd regelmatig bijeengekomen, afwisselend bij één der leden thuis. Dat deze bijeenkomsten op zich al een belevens waren behoeft nauwelijks betoog. Niet alleen, dat de echtgenoten zich ware gastvrouwen betoonden, zij namen ook met liefde deel aan verschillende werkzaamheden waarvan de correspondentie wel de hoofdmoot vormde.

Dat onze reünie zo'n enorm succes is geworden is echter zeker niet alleen aan het comité te danken, onze dank gaat uit naar alle deelnemers, die op zo'n voortreffelijke wijze door gedrag en toon de sfeer wisten te scheppen, welke voor een dergelijke bijeenkomst onontbeerlijk is en waar geen wanklank is vernomen.

Vandaag, 2e kerstdag, in de betrekkelijke rust van het eigen gezin, terugkijkend naar precies een maand geleden valt het verschil te meer op, een heksenketel van laaiend enthousiaste knapen, kreten van herkenning en het rumoer van die honderden stemmen vergezeld van het deinen van zich onafgebroken verplaatsende mensen. Hoorden en zagen jullie het

dagen later ook nog? Dan de onvergetelijke momenten, dat een paar knapen elkaar passerend aankijken met een blik van herkenning en dan, door één enkel woord, zo'n drieëntwintig jaar overbruggend, elkaar, veelal bijna vergeten bijnamen naar het hoofd slingeren onder het uitdelen van vriendschappelijke schouderklopjes welke dagen later nog voelbaar waren. Dat het ook de aanwezige echtgenotes niet onverschillig liet, moge blijken uit opmerkingen in de trant van: „Wat moeten die knapen aan elkaar gehangen hebben en nog hangen, zelden heb ik mijn man zo onder de indruk gezien”.

Dat dit niet alleen zo bij de maten onderling, maar ook bij onze voormalige „kopstukken” zo was, heeft een ieder zelf kunnen constateren.

Door de grote drukte kon een begonnen gesprek niet altijd worden voortgezet, laat staan afgemaakt, maar toch, vele contacten zijn vernieuwd en afspraken gemaakt, welke gecontinueerd cq gerealiseerd zullen worden, zal de tijd leren. Naast de aanwezigheid van vele meer- of minder bekende gezichten viel mij toch ook veler afwezigheid op, nu was het ons bekend, dat er van onze makkers zijn geëmigreerd en helaas ook zijn overleden, doch dit aantal staat in geen enkele verhouding tot het aantal afwezigen. (Wie was er van onze aanvulling in 1946?).

De door mij geplaatste opmerking: „Dat, zo te zien ieder leuk is terecht gekomen” deed mij achter diverse mogelijke oorzaken der absentie komen, namelijk verminderde validiteit en financiële moeilijkheden. En, makkers, deze oorzaken

zijn voor mij onaanvaardbaar en, zo ik hoop, ook voor jullie. Voor een tweetal, ons vooraf bekende, invaliden hadden we reeds de mogelijkheid geschapen aanwezig te zijn. Helaas is één van hen kort voor de reünie overleden, de ander kreeg twee dagen ervoor een inzinking. Over weer een ander hoorden we pas tijdens de reünie. Transport voor zittende patiënten levert, lijkt mij, tegenwoordig met een beetje goede wil, geen moeilijkheden op. Voor de liggende „Kennemers” kunnen we altijd een beroep doen op een ziekenauto van het leger. Ook op het financiële vlak moet er voor de, inderdaad, minder draagkrachtigen een oplossing te vinden zijn, immers met ruim 400 deelnemers moet het toch mogelijk zijn een x aantal (hoogstens 50) gratis te doen deelnemen.

Laten we afspreken, als jullie dergelijke gevallen weten, geef ze ons door met bijzonderheden als naam, adres etc. Mocht je er onverhoopt zelf toe behoren, heb dan alsjeblieft geen valse schaamte en schrijf me even, in de „Oost” was je erbij en daar heb je nu ook recht op.

Mochten er onder jullie zijn, die met het organiseren van dergelijke festiviteiten ervaring en/of suggesties hebben, biedt je aan of stuur je bijdragen. Alles wat het succes of de feestvreugde kan verhogen wordt in dank aanvaard.

ALS DE VOORBEREIDING DOOR EEN TIENTAL MENSEN DE EERSTE REUNIE TOT ZO'N SUCCES HEEFT GEMAAKT, MOET DE MEDEWERKING VAN ALLEN, ALLES MOGELIJK KUNNEN MAKEN!!!

D. Fleury

Kent u ze nog? Hans Post, Tinus van Roode en Henk de Jong.

VILLA BUK-SHAG

Dat bord was in geheel West-Java bekend van Batavia tot Bandoeng. Speciaal de „convooi-bemanningen” wisten van dat bord mee te praten. Zij immers werden zo vriendelijk door enige voorafgaande borden gewaarschuwd voor de gevaarlijke haarspeld-bocht bij Tjoegenang, waar in een dessochooltje het „sigarettenloze” peloton gehuisvest was, en waar, inderdaad van de zuinig bewaarde schamele peukjes, sigaretten werden gedraaid. Maar daar werd spoedig een eind aan gemaakt door de A.A.T.-chauffeurs, toen de borden bij hen bekendheid verwierven. Niet alleen de auto's werden door de verbindingdienst te Tjoegenang door de haarspeldbocht „heengepraat” maar ook de sloffen sigaretten werden „binnengepraat”. Voor deze vrienden-dienst zijn we deze mannen tot op de dag van vandaag nog steeds dankbaar!

Zo'n soort bord zou ik in deze „Reünie-Krant” willen plaatsen, maar dan met de volgende tekst: „Documentloze Reünie-comité” - „Heeft U nog documentatie???”

Zoals zovelen van ons, heb ik destijds wat papieren, kaartjes, enige patrouille-rapporten, bataljons- en compagnies-orders, enige in kaart gebrachte patrouilles, zelfs enige stafkaarten bewaard. Een gedeeltelijk verfromfaaide inschepingslijst van de „Indrapoera” werd door het comité gebruikt als naam- en adressen-

Heeft u nog iets te roken?

basis voor de achter ons liggende reünie. Ook een summier-bijgehouden dagboek en kleine aantekeningen brachten soms nieuwe namen. Trots deze nuttige, zelfs zéér nuttige gegevens, was het toch nog een, zeg maar gerust „heidens” karwei alles te achterhalen, (daar weet Bart Haasbeek een hartig woordje over mee te praten).

Tijdens menige voorbereidings-vergadering, die wij dan eens bij de één, dan weer bij de ander thuis hielden, werd zo af en toe ook gesproken over een eventueel te houden 2de reünie. Deze zou dan wat anders van opzet moeten zijn dan deze „Praat-reünie”. (Er was met geen stok tussen te komen!) Na elkaar zo'n 23 jaar niet meer gesproken te hebben, is er eenvoudig geen tijd om naar iets te kijken als film of toneel, maar is praten slechts het enige. De volgende reünie zal dus anders kunnen zijn.

Wij hebben het inderdaad gehad over film en toneel of iets dergelijks, zelfs heb ik wel eens het woord „Musical” in mijn hoofd gehad. Eerlijk gezegd, op dit moment weten wij het nog niet. (Voor suggesties zijn wij altijd „IN”). Maar wat het ook wordt: „Gegevens, heel veel gegevens hebben wij nodig!! En die gegevens moeten van alle rangen en standen van ons Kennemer-bataljon komen!

Daarom heb ik een dringend verzoek

aan allen, die ook maar enige documentatie van ons bataljon hebben, dit ter beschikking van het comité te willen stellen. Met het ordenen van de nu reeds in ons bezit zijnde papieren ben ik reeds begonnen.

Oud-soldaten en korporaals stuur mij jullie komische-, leuke-, maar ook jullie diep-ernstige verhalen, troepen-sergeanten, maar ook speciaal de S.M.A.'s kunnen mij zo lekker op dreef helpen met hun paperassen (ik weet dat er van die heerlijk dikke mappen met patrouille-rapporten waren), compagnies- en bataljons-orders van de compagniescommandanten, zelfs waag ik het bij onze oud-bataljonscommandanten aan te kloppen. Toe help ons aan documentatie. Indien men ze niet uit handen wil geven, maak er dan fotocopieën van of laat ons het doen (het eerste liever dan het laatste), dat werkt n.l. tijd- en kostenbesparend). Alles dat ook maar enigzins met ons bataljon te maken heeft gehad is welkom. Een echte „High Way” sigaret (welwillend afgestaan door Bart Haasbeek) is te bezichtigen op het volgende adres:

H. J. Th. Butôt,
Meeuwenstraat 26,
Haarlem.

Waar u tevens alle documentatie heen kunt sturen. Vanzelfsprekend kunnen alle andere op pag. 6 staande comité-adressen hiervoor gebruikt worden. Terima kassi banjak ! !

Een blik in het verleden....

Mij gevraagd om een indruk te geven van mijn ervaringen tijdens de reünie wil ik beginnen om de organisatoren hulde en dank te brengen voor alles wat zij hebben gedaan om deze reünie in de Ripperdakazerne tot werkelijkheid te brengen en ons weer iets te laten proeven van de geest welke steeds in voor- en tegenspoed in ons bataljon heeft geleefd. Hierin betrek ik tevens hun echtgenotes, die in de organisatie en het welslagen zo'n belangrijk aandeel hebben gehad. Deze dank betreft niet in de laatste plaats onze voortreffelijke gastheer, de kazernecommandant en zijn echtgenote, alsmede zijn staf en medewerkers. Diepe indruk heeft op mij gemaakt dat na zoveel jaren zoveel vrienden van II-4-RI gehoor hebben gegeven aan de oproep. Want naast de organisatoren hebben alle reünisten er toe bijgedragen dat deze reünie een groot

succes is geworden. En dan vraag je je af, waaraan dit is toe te schrijven.

Mijns inziens dat van het begin af aan, in vreugde en tegenslag, de geest in het bataljon is uitgegroeid tot een diepe vriendschap. In het begin moesten we elkaar eerst leren kennen. Wij werden bij elkaar gebracht na de oorlogsjaren; vele vriendschappen waren in deze jaren reeds gegroeid, maar dan gaat het er om hoe je samen in één bataljonsverband een onzekere toekomst tegemoet gaat.

Uiteraard heb ik maar een gedeelte van de geschiedenis van het Kennemerbataljon medegemaakt. In een flits vliegen allerlei beelden door je heen. De formatie in Sancta Maria, Noordwijkerhout vlak na de 2e wereldoorlog. Velen van ons kenden elkaar uit allerlei verzetsgroepen; we kwamen op één hoop terecht met verschillende karakters, achtergron-

den en gezinsomstandigheden; sommigen waren reeds militair geweest, anderen weer niet; maar toch wel allen beziel met één ideaal, welk ideaal voor ons ieder persoonlijk toch weer iets anders betekende. Daarbij kwam na de spannende jaren ook wel een beetje het avontuur, dat ons toelachte. We wilden nu zelf wel eens wat doen. Natuurlijk waren er gezagsverhoudingen maar wat domineerde was de vriendschap welke er groeide. In de uitoefening van onze taken waren we allen gelijk. Zo zijn we die beginperiode doorgekomen, verlangend dat we eindelijk onze taak konden beginnen als officieel erkend bataljon, goedgekeurd door een Engels legerteam, dat onze opleidingen begeleidde.

Dan zie ik weer voor me onze wekelijkse bataljonsavonden onder het thema „Brandende Schoenen” (variant op Max

Blokzijk's radiopraatjes voor de bezetter: Brandende kwesties).

Dan zie ik weer voor me hoe ieder op zijn plaats met de beperkte hulpmiddelen er iets van maakte. Hoe we uit afvalproducten ons eigen legermateriaal in elkaar prutsten; hoe onze springploeg oefende op het Noordwijkse strand en zo de achtergebleven mijnen opruimde, waardoor de volgende zomer dit strand weer vrij kon worden gebruikt. Soms hield je je hart vast. Ze werden steeds drierster. Onze koks, die met beperkte hulpmiddelen en natuurlijk veel gekanker een verrukkelijke maaltijd konden maken. Hoe we telkens weer samen teleurstellingen konden overwinnen onder het motto: Je lacht je rot in dienst en het kost je geen cent. Alles droeg er toe bij dat er een geest van kameraadschap groeide.

Dan ons vertrek van het station Leiden met een trein naar Ostende (trein is teveel gezegd; het liep op rails en dat was alles). We namen afscheid van hen die achterbleven en we wisten niet of we ze weer zouden terugzien. De toekomst was onzeker. Dan Engeland, het Easthampsteadparkkamp, de kunstisbaan in Reading, de voetbalwedstrijden, de bootreis naar Malakka; de teleurstelling dat we niet recht op ons doel afgingen. Het duurde allemaal zolang. Soms werd de verveling ons allen te machtig maar we sloegen er ons door heen. De band kwam van de grond en bracht ons op voortreffelijke wijze verpozing; we voelden ons zo langzamerhand één in onze Kennemergemeenschap; de gemeenteraadsverkiezingen, welke niet werden begrepen door onze commandanten, die de oorlogsjaren niet in Nederland hadden medegemaakt. Ze meenden het goed met ons, maar af en toe begrepen ze ons niet. Het is alles teveel om in deze bijdrage op te noemen. Het was soms zo moeilijk om begrip te wekken voor het pogen om de geest in het bataljon wakker te houden en de verveling te verdrijven. Bij ons vertrek uit Engeland zeide Prins Bernhard: „Zorg er voor, dat de geest goed blijft”. De Prins vermoedde wel iets wat ons nog allemaal boven het hoofd hing. De overplaatsing naar de Molukken ging, om ons onbekende redenen, niet door. We strandden op de kade van Singapore, omringd door zwermen muskieten. Daarna Batavia met Pasar Seneng. De onzekerheid t.a.v. onze taak en de situatie waarin we verkeerden. De bemoeizucht van buitenlandse mogendheden. En in dit

vervolg op blz. 12, 1e kolom

II-4-R.I.

is

VAN HARTE WELKOM

in

INDONESIË

Na een gesprek met een der mensen van de Indonesische Ambassade, heb ik de indruk gekregen, dat zij het ten zeerste zouden toejuichen als wij een bezoek aan hun land zouden brengen.

De achter ons liggende jaren, wilde men beschouwen als een familieruzie, welke niet de banden van verbondenheid heeft verbroken. We zijn verzekerd van alle medewerking.

Heeft U ook heimwee

naar dit mooie land ???

Heeft U ook heimwee

naar al die oude mooie plekjes ???

Heeft U ook heimwee

naar de kokospalmen ???

Heeft U ook heimwee

naar die onvergetelijke pracht ???

naar dit alles, wat dit land U biedt.

Uw Reünie-comité wil een reis naar DE GORDEL VAN SMARAGD proberen mogelijk te maken. Bij grote deelname is het misschien mogelijk. Heeft U interesse, wensen, ideeën, laat het ons spoedig weten. Onze gedachten gaan uit naar een chartervlucht, maar allereerst is belangrijk te weten, wie en hoeveel mensen interesse hebben in zo'n reis. Maak dit zo spoedig mogelijk kenbaar door ons omgaand te schrijven. Zou U ook niet graag weer eens willen zwerven door de Preanger of lopen snuffelen op de Passar of de zon zien opgaan en de toppen van de bergen goudgeel zien kleuren.

Het idee om de geur van het houtskoolvuurtje in de kampong weer eens op te snuiven. Het lijkt me eindeloos.

Misschien zijn er een paar kinderen die nu eindelijk hun pappie eens zien, maar wie daar op let is een kniesoor !!!

P. Heems

Comité Reünie II-4-R.I.
Correspondentieadres:
Kamperstraat 30 rood,
Haarlem.

Haarlem, 14 december 1971.

Aan zijne Excellentie
de Minister van Defensie

Hierbij moge het reünie comité II-4-R.I., het voormalig Kennembataljon, Uwe Excellentie zijn bijzondere dank betuigen voor de gunst aan het comité verleend om op 26 november 1971 gebruik te hebben mogen maken van ruimten in de Ripperdakazerne te Haarlem voor een door genoemd bataljon te houden reünie.

Het is in niet geringe mate aan deze toestemming te danken dat de reünie een bijzonder succes kan worden genoemd.

De medewerking ondervonden van commandant en onderhebbend personeel van de Ripperdakazerne is van dien aard geweest dat het niet slagen van de reünie bij voorbaat was uitgesloten.

De vele goede en positieve reacties die het comité tijdens en na de reünie heeft ontvangen van degenen die behoorden tot de bijna 400 deelnemers, moge het comité aan U en de Uwen overdragen.

Mogen wij tenslotte Uwe Excellentie eerbiedig verzoeken onze dank over te brengen aan alle betrokken burger- en militairenambtenaren, die zoveel hebben bijgedragen aan een bijeenkomst waaraan de deelnemende Kennemers nog lang met veel plezier zullen terugdenken.

Met verschuldigde hoogachting namens het comité heeft ondergetekende de eer te zijn

B. W. Haasbeek.

alles liepen we door met brandende schoenen.

Van hart tot hart wensen mijn vrouw en ik U allen en Uw gezinnen toe een voorspoedig en gezond 1972, daarbij niet vergetend onze vrienden die we moesten verliezen en hun families, welke achterbleven. Tevens spreek ik de wens uit dat door ons aller medewerking nog eens een reünie mogelijk zal zijn. Nogmaals U allen veel dank voor wat U in de moeilijke beginperiode van het bataljon voor mij hebt betekend en de onbaatzuchtige medewerking welke ik toen van U mocht ontvangen. Uw Ch. van Kammen

Kennemer nieuws

Van diegenen die niet op onze reünie waren, ondanks het invullen van de antwoordkaart, hebben maar enkele mensen bericht van verhindering gezonden. Een zeer geldig excuus voor het niet komen hadden de heren Coors en Starink, respectievelijk uit Roosendaal en Haarlem, die beide op 26 november in het ziekenhuis verbleven.

Eerstgenoemde was compagniescommandant van de 2e compagnie en in de wilde dagen overzee, noemde hij zich bij voorkeur: „The most... commander” (kwam op de stippeltjeslijn een bekend Engels bijvoeglijk naamwoord waarop wij hier niet nader zullen ingaan).

De tweede deed veel nuttig werk als kok, eveneens in de 2e compagnie, en genoot ook bekendheid als de voetballende korfballer.

Aan hen werd tijdens de reünie een telegram gestuurd namens de reünisten, waarin de hoop op een spoedig herstel werd uitgesproken.

Wij hebben nadere informatie bij hen ingewonnen en kunnen berichten, dat de beide heren wederom thuis zijn, al zal er nog wel heel wat moeten worden nagekuurd.

Namens hen doen wij alle bekenden van het Kennemerbataljon de groeten en brengen hun dank over voor de blijken van belangstelling, die zij hebben mogen ontvangen.

Eveneens bericht van verhindering zond o.a. de heer Lou Timmermans uit Den Helder, die op de door ons geplande datum, met vakantie in Spanje was en ons verzocht om aan alle bekenden van de 2e compagnie de groeten te doen. Dat wij hem speciaal vermelden is, omdat hij meende toch de f 12,50 voor deelname te moeten storten, als bijdrage aan de on-

kosten. Een geste die door het comité op hoge prijs werd gesteld.

Tijdens één onzer vergaderingen was als gast de heer Roel Bakker aanwezig. De heer Bakker die heeft behoord tot de 1e compagnie, was komen overwippen uit Canada, waar hij naar geëmigreerd is, en ook van hem weer alle groeten naar de „Ouwe jongens”.

Op 2 december, precies een week te laat voor de reünie, kwam de heer Henk Makkie vanuit Zuid-Afrika, met vakantie naar Nederland en ook van hem het verzoek om groeten aan alle bekende Kennemers.

Makkie zal hier verblijven in Haarlem tot en met 12 januari en er is een plannetje in de maak voor een rijsttafeltje met oude sectiegenoten.

Dan de mededeling, dat laat op de avond van de reüniedag, te circa kwart voor twaalf, een oud Kennemer de kantine van de Ripperda kwam binnenstormen omdat hij in de courant van de reünie had gelezen. Helaas waren er toen nog maar enkele tientallen personen.

Betrokkene was de heer Jaap Benard, een van de mensen die wij niet hebben kunnen achterhalen.

Naar aanleiding hiervan, mogen wij een ieder nogmaals opwekken, dat in een dergelijk geval alsnog ten spoedigste een adres wordt doorgegeven aan het comité, dat, om even in de herinnering te brengen, voorlopig nog in functie blijft voor een hopelijk 2e reünie.

„Pergi Zandv(p)oort, Di Dalem Laut”

Nadat de tropenavond, haast zonder schemering, bijna plotseling, over Pekalongan gevallen was, verscheen dikwijls even plotseling het Indonesische „Straat-bandje” inclusief de „Lady-crooner” in de nog warme straten van de stad. Als je dan, uit allerlei wonderlijke apparaten, dat muziek-instrumenten bleken te zijn, het op zijn Maleis gezongen liedje „Wij gaan naar Zandvoort” destilleerde, dan klonk dat onwerkelijk en onwezenlijk in je oren. Je wist immers nog niets over demobilisatie, en Zandvoort was dan zo'n eind weg!

Even onwerkelijk en onwezenlijk klonk het, toen wij uit de mond van de Heer J. W. Hofwijk, (de schrijver van de boeken „De Hitte van de Dag” en „Blubber”) wij waren met drie comité-leden voor een bespreking bij hem, hoorden: „Waarom gaan jullie niet met wat Kennemers op bezoek naar Indonesië?”

Maar naar gelang er meer over gesproken werd, hoe meer die onwerkelijkheid en onwezenlijkheid plaats ging maken voor een mogelijke werkelijkheid. Thans zijn wij ervan overtuigd dat er na 1½ of 2 jaar Kennemers voor zo'n week of drie naar Indonesië zullen gaan.

Tenslotte heeft het comité ook nog acte de presence gegeven bij onze vroegere bataljonsgewermaker, de heer A. Hollemans, die reeds geruime tijd ziek is en die wij ook een „Van harte beterschap” toewensen.

Wilt U ook niet vergeten om bij adresverandering het comité even een kaartje te sturen?

B. Haasbeek

Dit moet gezegd:

Elders in deze „Kennemer Klapper” wordt gesproken over de voorbereidingen etc. van de Reünie, waarin ieder comité-lid de „Revue” passeert. Alleen de schrijver van het stuk ligt nog ergens in de sawah achter een dijkje keurig gecamoufleerd te „koeke-loere”.

Palmbomen staan er niet rond de Ripperdakazerne, maar als de bomen die er dan wel staan konden „fluisteren” dan zou men over de toenmalige Bataljons-dichter Barth Haasbeek heel wat over de voorbereidingen der Reünie te weten kunnen komen: Vele dingen werden daar uitgebroed en nageplozen. Juiste adressen opgespoord en nieuwe gevonden. De Ripperda-kazerna kwam mede door hem ter beschikking, contacten, zowel telefonisch dan wel schriftelijk met militaire instanties door hem gelegd en onderhouden. „Volledige inzet, functioneel samen met de anderen van het comité, voor het wel-slagen van de Reünie”.

„Barth” met „Wij zullen elkander nooit verlaten met zijn tien” op naar de tweede Reünie”.

Totub

Wij weten nu reeds:

1. dat de Heer J. W. Hofwijk zich beschikbaar houdt als reisleader (Djempol!)
2. Dat de mogelijkheid aanwezig is een dag te gast te zijn bij een Indonesisch legeronderdeel!
3. Dat de minimum reisduur 17 dagen uit en thuis moet zijn.
4. Dat de huidige normale reiskosten in de naaste toekomst voor het Verre Oosten aanzienlijk verlaagd zullen worden (Men spreekt zelfs van een halvering).
5. Dat de verblijfkosten in Indonesië in een goed Chinees-hotel ca. f 10,- per dag per persoon zijn.
6. Dat er z.g. „Charter-mogelijkheden” zijn.

Wij willen van U weten:

- a. Wie er werkelijke belangstelling heeft. (aankomen bij Piet Heems).
- b. Hoe wilt U de dagen daar doorbrengen, wat wilt U gaan zien? Schrijf het ons.
- c. Heeft U voorstellen of suggesties? Laat ons die weten.

Liefst zouden wij in Indonesië ons gehele bataljon opnieuw (touristisch) willen opstellen!
Totub